

„Itt néhány ember pánikba esett”

Interjú Kövér Lászlóval

Beszélő: Az alapszabály módosítása, amit végül is megszavaztak, a te tervezettedhez képest miben módosította a ti elképzeléseketek a párt jövőjét illetően?

– Lényeges pontokon nem, az eredeti előterjesztéshez képest kb. 40 szakaszhoz nyújtottak be olyan módosító indítványt, vagy nyújtottam be én magam is felmerült javaslatok és kritikák alapján kompromisszumos javaslatként módosító indítványokat, amelyeket aztán a kongresszus többnyire a javaslatom vagy támogatásom alapján elfogadott. Ez az alapszabály eredeti szellemiségét szerintem nem érintette, tehát nem jelentett tényleges strukturális változásokat. Három olyan pont van, amit tán a lényegesebbek közé lehet sorolni, amelyben nem az én szándékaim érvényesültek.

Úgy három, hogy az egyik tulajdonkép-

pen ugyanannak a pontnak a két fele. Az egyik az elnökség létszáma, a másik meg az országos tanács vagy a helyébe lépő választmány delegálásának a módja: egyrészt a megyei választmányok, megyei szervezetek választókerületekkel arányos delegálási módja, a másik pedig, hogy az eddigi azonos arányban történő delegálás helyére lép. Én az azonos arányú delegálást szerettem volna fenntartani. A kellemetlen az, hogy ezeket az arányokat figyelmen kívül hagyva, ebbe a testületbe a budapesti szervezetek továbbra is csak 8 küldöttet delegálhatnak, leszámítva az elnököket.

Én ezzel a három ponttal nem igazán értettem egyet, de ezek nem olyan változtatások, amelyek bármilyen értelemben ellene mondanának a koncepció szellemének. Tehát ezek így működőképeseek.

Beszélő: Miért épp az elnökség létszáma körül csúcsosodhatott ki a vita?

– Ez ezért talán túlzás. De erős hangsúlyt kapott, az igaz.

Beszélő: Akkor miért kaphatott erős hangsúlyt?

– Azt gondolom, hogy amikor az alapszabály tervezete elkészült, akkor egyáltalán ez az egész nélkülözött mindenféle személyes motívumot az én részemről, illetve a választmány tagjai részéről, hiszen ez a tervezet nem az enyém, hanem a választmányé, csak én terjesztettem elő. Ugyanakkor azok részéről, akik a módosító indítványokat benyújtották, már korántsem nélkülözött minden személyes motívumot, hiszen úgy látták, hogy így több esély van az elnökségbe való bekerülésre. Én azt gondolom, hogy itt néhány ember pánikba esett, persze némileg érthető módon, attól, hogy ha most kizorul a párt stratégiai döntéshozó centrumából, amit esetleg ez az elnökség jelenthet, és közben jön ráadásul egy választás is, akkor elveszíti az esélyt, vagy csökken annak az esélye, hogy a csupán mozgalmár- vagy partizánmúlt okán megmarad-

hasson, hiszen remélhetőleg és feltehetőleg a választásokon nagyon sok új tapasztalt és tehetséges ember fog bekerülni a Fidesz leendő frakciójába, akikkel majd meg kell küzdeni. Könnyebb ezt a versenyt megvívni az elnökségi pozícióból, mint ezen kívül, tehát ezek a szempontok azok, amelyek azokat motiválták, akik ezt a javaslatot a frakcióból támogatták. A tagság pedig, azt gondolom, hogy józan ösztönétől vezettetve szavazott a módosítvány mellett, mindenkinek van olyan jelöltje, olyan embere – itt utalhatnék a zöld frakcióra például vagy számos vidéki vagy budapesti lobbyra –, akit egy nagyobb létszámú testületbe több eséllyel tudnak bejuttatni, mint egy szűkebb testületbe.

Hogyha az én nézőpontomból vagy a mi nézőpontunkból nem lenne különbség a 9 meg a 11 fő között, akkor nyilván a 11 főt támogattuk volna.

Szerintem egy hatékonyan működő operatív testület létszáma a tapasztalataim alapján kilenc főben határozható meg, és ezért nem engedtünk ebben.

Beszélő: A választmányba a budapestiek a létszámokhoz képest aránytalanul csak nyolc delegáltat küldhetnek. Érzékeltél-e az eddigi Fidesz-kongresszusokra nem jellemző vidék-főváros-ellentétet?

– Ezt a döntést szerencsétlennek tartom, mert ahogy az kiderült, én támogattam a budapestieknek azon igényét, hogy olyan arányban képviseltethessék magukat a választmányban is, mint ahogy eddig az Országos Tanácsban, és kétségkívül érzékelhető volt némi indulati elem ebben a szavazásban. Ennek a tanulságait, azt hiszem, le kell vonni mindkét oldalon. Nem gondolom, hogy emögött valamiféle elvi különbség lenne, hogy a sajnálatos magyarországi állapotokból fakadó létező vagy egyáltalán nem létező budapesti meg vidéki mentalitás közötti ellentét okozta volna. Sokkal inkább azt gondolom, hogy az a csoport, az a sokszor belső ellenzéknek, máskor puccsistáknak, harmadsorban pedig mozgalmár bázisdemokrata csapatnak nevezett társaság – amelyik elsősorban Budapesten szerveződött meg, és amelyet eddig Vass Józsi fémjelzett leginkább – a felelős ezért. E csoport „teljesítményét” az elmúlt öt évben a különböző ügyrendi keckeckedésben, lehetőleg a demokráciára való hivatkozással a normális működése megakasztásában, lassításában, szétverésében lehetett felfedezni. Ezt a küldöttek nem díjazták, és nagy részük egyáltalán nem osztotta ezeket az elveket, ezt a fajta bázisdemokratikus szemléletet.

Én úgy láttam, idézőjelbe téve, de komolyan gondolva, „megbüntették” a budapestieket, úgy en bloc ezért a magatartásért. Méltatlanul egyébként és indokolatlanul en bloc, mert ugyan sajnálatos módon a Vass József által fémjelzett társaság rányomja a bélyegét a budapestiekre, de az egyáltalán nem állítható, hogy a fővárosi küldöttek úgy ahogy vannak ebbe a társaságba sorolhatók.

(Az interjúkat Révész Sándor és Zádori Zsolt készítette.)